

Rolnummer 4079
Arrest nr. 83/2007 van 7 juni 2007

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 70 van de wet van 26 juni 1992 houdende sociale en diverse bepalingen (wijziging van artikel 11 van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen), gesteld door de Arbeidsrechtbank te Luik.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en A. Arts, en de rechters P. Martens, R. Henneuse, M. Bossuyt, E. De Groot, L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke en J. Spreutels, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij vonnis van 27 november 2006 in zake Isabelle Dogne tegen de vzw « Union des Classes Moyennes de la Province de Namur » en anderen, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 30 november 2006, heeft de Arbeidsrechtbank te Luik de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 70 van de wet van 26 juni 1992 [houdende sociale en diverse bepalingen], dat artikel 11 van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen wijzigt, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre dat artikel ‘ de onderworpenen ’ beoogt en derhalve tot gevolg heeft dat de zelfstandige die zijn zelfstandige activiteit heeft stopgezet om een activiteit als loontrekkende of onder statuut uit te oefenen en na die stopzetting achterstallige honoraria geniet, op die honoraria geen sociale bijdragen in het kader van het sociaal statuut van de zelfstandigen verschuldigd is, terwijl de achterstallige honoraria van een zelfstandige die zijn zelfstandige activiteit in hoofdberoep heeft stopgezet om een activiteit als loontrekkende of onder statuut uit te oefenen, maar een activiteit in bijberoep uitoefent, of die de zelfstandige activiteit heeft stopgezet om een andere zelfstandige activiteit uit te oefenen, in de grondslag van de sociale bijdragen zullen worden opgenomen ? ».

Memories zijn ingediend door :

- Isabelle Dogne, wonende te 4000 Luik, rue Henri Maus 224;
- de Ministerraad.

De Ministerraad heeft een memorie van antwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 18 april 2007 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. F. Wettinck, advocaat bij de balie te Luik, voor Isabelle Dogne;
 - . Mr. C. Boeraeve, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers P. Martens en M. Bossuyt verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschied

Isabelle Dogne heeft tussen 17 oktober 1995 en 31 maart 2000 het beroep van advocaat uitgeoefend. Van 1 september 1998 tot 30 september 2002 heeft zij als zelfstandige in bijberoep juridische permanenties verzekerd bij het ABVV (Algemeen Belgisch Vakverbond). Van 1 mei 2000 tot 30 september 2002 heeft zij halftijds als loontrekkende gewerkt. Op 1 oktober 2002 heeft zij de gerechtelijke stage aangevat. Zij heeft zich aangesloten bij de « Caisse wallonne d'assurances sociales des classes moyennes » (hierna de « Caisse wallonne ») in hoofdberoep van 17 oktober 1995 tot 30 juni 2000 en in bijberoep van 1 juli 2000 tot 30 september 2002, als loontrekkende in hoofdberoep en als zelfstandige in bijberoep. Op 30 september 2002 vraagt zij dat haar aansluiting bij de « Caisse wallonne » wordt opgeheven.

Het aanslagbiljet voor haar inkomsten van 2001 (aanslagjaar 2002) vermeldt baten van een vrij beroep ten belope van 2 377,70 euro en baten van een vorige beroepswerkzaamheid ten belope van 25 814,89 euro.

Op 19 maart 2003 verstuurt de « Caisse wallonne » haar een rechtzetting van de sociale bijdragen voor 2000 (derde en vierde kwartaal), 2001 en 2002 (eerste, tweede en derde kwartaal) voor een totaalbedrag van 10 160,13 euro, berekend met toepassing van artikel 41, § 4, van het koninklijk besluit van 19 december 1967 op basis van de inkomsten van 2001, namelijk 27 201,47 euro. I. Dogne betwist die rechtzetting en voert aan dat het bedrag van 25 814,89 euro betrekking heeft op achterstallige pro-Deovergoedingen uit haar vroegere activiteit als advocate in hoofdberoep en niet op haar activiteit als zelfstandige juriste nadat zij de balie had verlaten.

Voor de Arbeidsrechtbank te Luik vordert I. Dogne de berekening van de regularisatie van de bijdragen voor de periode van het derde kwartaal 2000 tot het derde kwartaal 2002 op de inkomsten uit haar activiteit in bijberoep in 2001 en de veroordeling van de « Caisse wallonne » tot de terugbetaling, aan haar, van de gestorte regularisatiebijdragen. Zij voert een discriminatie aan tussen de zelfstandige in hoofdberoep en de zelfstandige in bijberoep, die identiek worden behandeld, terwijl zij zich in verschillende situaties bevinden.

De Arbeidsrechtbank te Luik stelt vast dat, op grond van artikel 11 van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen, de winsten en baten die betrekking hebben op een voorheen door de onderworpen uitgeoefende bezigheid, worden geacht « te behoren tot het aanslagjaar waarin zij worden belast », en dat de « Caisse wallonne » en het RSVZ (Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen), verwerende partijen, de bijdragen bijgevolg correct hebben berekend. De Rechtbank stelt eveneens vast dat die bepaling geen onderscheid maakt naargelang de achterstallige erelonen betrekking hebben op een vroegere zelfstandige activiteit in hoofdberoep of in bijberoep, maar is van mening dat die identieke behandeling niet discriminerend is. Zij stelt daarentegen een verschil in behandeling vast tussen de loontrekkenden en de ambtenaren, enerzijds, en de zelfstandigen, anderzijds, doordat de eerstgenoemden, wanneer zij achterstallige erelonen krijgen voor een voorheen uitgeoefende zelfstandige activiteit, geen sociale bijdragen daarop storten, terwijl de zelfstandigen in hoofdberoep of in bijberoep daartoe gehouden zijn. Zij stelt bijgevolg de hiervoor weergegeven vraag aan het Hof.

III. In rechte

- A -

A.1.1. De eiseres voor de Arbeidsrechtbank te Luik voert aan dat artikel 70 van de wet van 26 juni 1992 houdende sociale en diverse bepalingen, dat artikel 11 van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen wijzigt, tot doel heeft de stopzettingsmeerwaarden opnieuw op te nemen in de grondslag voor de berekening van de sociale bijdragen, als reactie op een arrest van het Hof van Cassatie van 25 maart 1991 op grond waarvan de stopzettingsmeerwaarden, zelfs indien zij beroepsinkomsten vormen, niet kunnen worden toegewezen aan een bepaald refertejaar en derhalve niet in aanmerking kunnen worden genomen om het bedrag van de sociale bijdragen van de zelfstandige te berekenen.

A.1.2. Zij is van mening dat die bepaling twee categorieën van personen die zich in verschillende situaties bevinden, namelijk de onderworpenen in hoofdberoep en de onderworpenen in bijberoep, categorieën die de

wetgever in andere bepalingen nochtans van elkaar onderscheidt, identiek behandelt. Zij voert aan dat het wezenlijke verschil tussen beide categorieën erin bestaat dat de onderworpenen in bijberoep een andere beroepswerkzaamheid uitoefenen die hun het recht op sociale uitkeringen toekent.

A.1.3. De eiseres voor de verwijzende rechter voert aan dat de in het geding zijnde bepaling tot gevolg heeft dat de achterstallige erelonen van de zelfstandige die een zelfstandige activiteit in bijberoep behoudt, na de stopzetting van zijn zelfstandige activiteit in hoofdberoep, achterstallige erelonen die een stopzettingsmeerwaarde zijn, dienen als grondslag voor een regularisatie van zijn bijkomende sociale bijdragen, ongeacht de omvang van de inkomsten die in het kader van de activiteit in bijberoep zijn geïnd. Voor de zelfstandige die elke zelfstandige activiteit stopzet daarentegen, ontsnappen de stopzettingsmeerwaarden die vóór de stopzetting werden geïnd, aan de sociale bijdragen die verschuldigd zijn in het kader van de sociale zekerheid van de zelfstandigen.

A.1.4. Zij voert aan dat de maatregel met het nagestreefde doel evenredig is wanneer het gaat om een zelfstandige activiteit in hoofdberoep die volgt op een activiteit die eveneens in hoofdberoep werd uitgeoefend, namelijk voorkomen dat de sociale bijdragen worden omzeild door de kunstmatige opeenvolging van zelfstandige activiteiten in hoofdberoep. Wanneer daarentegen de activiteit in bijberoep wordt voortgezet, verbreekt het feit dat de verschuldigde sociale bijdragen hoger kunnen liggen dan het bedrag van de inkomsten uit de activiteit die ze doet ontstaan, volgens haar het billijke evenwicht tussen de vereisten van algemeen belang en de vrijwaring van het recht op het genot van de eigendom en op de vrijheid van handel en nijverheid en vormt het een onevenredige inmenging in het recht om de beroepswerkzaamheid van zijn keuze voort te zetten.

A.2.1. De Ministerraad voert in de eerste plaats aan dat de verschillen die bestaan tussen de zelfstandigen, enerzijds, en de loontrekkenden en de ambtenaren, anderzijds, wat de op hen toepasselijke socialezekerheidsstelsels betreft, niet toelaten die categorieën van personen in alle opzichten met elkaar te vergelijken. Hij preciseert dat het bedrag van de inkomsten van een zelfstandige, in tegenstelling tot die van een loontrekkende of een ambtenaar, pas kan worden vastgesteld lang na het einde van het kalenderjaar waarin de inkomsten werden geïnd, na de aangifte in de personenbelasting, de eventuele fiscale controle, de inkohiering en de mededeling van de gegevens aan het RSVZ. Hij voegt eraan toe dat het aan de zelfstandige toekomt te voorzien in de bedragen die vereist zijn voor de latere betaling van de socialezekerheidsbijdragen.

A.2.2. De Ministerraad zet vervolgens uiteen dat, ook al zou worden beschouwd dat de categorieën van personen met elkaar vergelijkbaar zijn, het verschil in behandeling, dat voortvloeit uit het feit of men al dan niet onder het sociaal statuut van de zelfstandigen valt, verantwoord is.

Hij legt uit dat, in verband met de grondslag voor de berekening van de bijdragen, het doel van de wetgever niet erin bestond de geschatte of waarschijnlijke inkomsten in aanmerking te nemen, maar wel een stabiele grondslag die beantwoordt aan de rechtszekerheid. Om die reden is het gekozen criterium vastgesteld op grond van het fiscaal recht : het gaat om de inkomsten na de nettobepaling ervan als belastbare inkomsten, wat het verstrijken van een zekere tijd noodzakelijk maakt om het de fiscus mogelijk te maken de gegevens aan het RSVZ mee te delen.

Het verschil in behandeling dat in de prejudiciële vraag in het geding is, berust volgens de Ministerraad op een objectief criterium, namelijk het statuut van de sociaal verzekerde. De personen die elke zelfstandige activiteit stopzetten, hebben geen enkele band meer met een sociale verzekeringskas, terwijl de anderen hierbij nog zijn aangesloten.

A.2.3. De Ministerraad is ten slotte van mening dat een bevestigend antwoord op de prejudiciële vraag een andere discriminatie zou kunnen teweegbrengen, in zoverre men, wanneer geen rekening wordt gehouden met de achterstallige erelonen om de grondslag vast te stellen van de bijdragen van de zelfstandigen die hun zelfstandige activiteit in hoofdberoep hebben stopgezet om een activiteit als loontrekkende of onder statuut uit te oefenen, maar een zelfstandige activiteit in bijberoep behouden, hen in een situatie zou plaatsen die voordeliger is dan die van de zelfstandigen die dezelfde activiteit hebben voortgezet. Hij is van mening dat het discriminerend zou zijn personen die aan hetzelfde sociale statuut zijn onderworpen, verschillend te behandelen en dat een en ander in strijd zou zijn met het solidariteitsbeginsel dat aan de sociale zekerheid ten grondslag ligt.

A.3. In zijn antwoord aan de eiseres voor de verwijzende rechter betoogt de Ministerraad dat de door haar aangevoerde discriminatie tussen zelfstandigen in hoofdberoep en zelfstandigen in bijberoep niet pertinent is, aangezien de prejudiciële vraag geen betrekking heeft op dat verschil in behandeling. In ondergeschikte orde is hij van mening dat dat verschil in behandeling niet discriminerend is. Hij is van oordeel dat de kritiek van de

eiseres voor de verwijzende rechter in werkelijkheid betrekking heeft op het stelsel van de berekening en de inning van de bijdragen van zelfstandigen zoals geregeld bij het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 en voert aan dat het Hof, met het arrest nr. 100/99 van 15 september 1999, voor recht heeft gezegd dat dat stelsel de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt.

- B -

B.1. Artikel 11 van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen betreft de bijdragen van de onderworpenen aan de sociale verzekeringskas waarbij zij zijn aangesloten. Op grond van paragraaf 1 van dat artikel worden de bijdragen uitgedrukt in een percentage van de bedrijfsinkomsten van de onderworpenen.

De prejudiciële vraag betreft artikel 70 van de wet van 26 juni 1992 houdende sociale en diverse bepalingen, dat in paragraaf 2 van artikel 11 van het voormelde koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 een tweede lid invoegt, dat luidt :

«De winsten en baten bedoeld in artikel 20, 4°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, die betrekking hebben op een voorheen door de onderworpenen uitgeoefende bezigheid, worden beschouwd als beroepsinkomsten in de zin van het voorgaande lid en worden geacht te behoren tot het aanslagjaar waarin zij worden belast. Deze bepaling is van toepassing op de winsten en baten die tot grondslag dienen voor de berekening van de bijdragen verschuldigd voor het tweede kwartaal van 1992 en voor de daaropvolgende kwartalen ».

B.2. Het Hof wordt verzocht zich uit te spreken over de bestaanbaarheid van die bepaling met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre zij, door alleen « de onderworpenen » te beogen, een verschil in behandeling invoert tussen de zelfstandigen die elke zelfstandige activiteit hebben stopgezet en diegenen die hun zelfstandige activiteit in hoofdberoep hebben stopgezet om daarna een andere in bijberoep of in hoofdberoep uit te oefenen. De winsten en baten met betrekking tot de zelfstandige activiteit die werd stopgezet, worden immers opgenomen in de grondslag voor de berekening van de bijdragen die verschuldigd zijn door de zelfstandigen die een nieuwe zelfstandige activiteit in hoofdberoep of in bijberoep uitoefenen, terwijl de zelfstandigen die de hoedanigheid van onderworpenen verliezen, geen bijdragen verschuldigd zijn die op basis van die winsten en baten worden berekend.

B.3. Met de aanneming van de in het geding zijnde bepaling heeft de wetgever « de stopzettingmeerwaarden [willen opnemen] in de bijdragebasis voor het berekenen van de

[sociale] bijdragen » van de zelfstandigen, als reactie op een arrest van het Hof van Cassatie van 25 maart 1991 waarin werd geoordeeld dat, aangezien de winsten of baten met betrekking tot een door de begunstigde voorheen uitgeoefende zelfstandige beroepswerkzaamheid niet voortvloeien uit de gewoonlijke uitoefening van een zelfstandige activiteit tijdens het refertejaar, die winsten en baten niet waren onderworpen aan de sociale bijdragen (*Parl. St.*, Senaat, 1991-1992, nr. 315-4, p. 15). Tijdens de parlementaire voorbereiding is gepreciseerd dat, enerzijds, « bij definitieve stopzetting [...] de stopzettingsmeerwaarden, ook morgen, niet in aanmerking [worden] genomen voor de bijdrageberekening aangezien de bijdragen steeds worden berekend op de inkomsten van 3 jaar terug » en, anderzijds, « dit artikel [...] wel [toelaat] om een oneigenlijk gebruik ongedaan te maken, namelijk in die gevallen waar na realisatie van de stopzettingsmeerwaarden een andere zelfstandige activiteit met bedrijfsinkomsten wordt verdergezet » (*Parl. St.*, Kamer, 1991-1992, nr. 480/7, p. 8).

B.4. Het staat aan de wetgever, die wordt geconfronteerd met de noodzaak om de financiering van het sociaal statuut van de zelfstandigen te verzekeren, de maatregelen te nemen die hij gepast acht om te voorkomen dat beroepsinkomsten van zelfstandigen die de zelfstandige activiteit stopzetten die ze heeft voortgebracht, maar onderworpen blijven aan het sociaal statuut van de zelfstandigen, worden onttrokken aan de grondslag voor de berekening van de sociale bijdragen.

B.5. In het licht van die doelstelling bevinden de personen die elke zelfstandige activiteit stopzetten en bijgevolg de hoedanigheid van onderworpenen aan de sociale zekerheid van de zelfstandigen verliezen, zich in een andere situatie dan de zelfstandigen die een nieuwe zelfstandige activiteit aanvangen en bijgevolg de hoedanigheid van onderworpenen behouden, wat inhoudt dat zij verder bijdragen verschuldigd zullen zijn die op basis van het bedrag van hun beroepsinkomsten worden berekend. Het gevaar van een oneigenlijk gebruik dat de wetgever wil voorkomen, namelijk de kunstmatige opeenvolging van verschillende zelfstandige activiteiten om de sociale bijdragen te omzeilen die in de toekomst verschuldigd zijn op een deel van de voorheen geïnde beroepsinkomsten, bestaat niet in het geval van de personen die de hoedanigheid van onderworpenen verliezen, terwijl het reëel kan zijn in het geval van de personen die deze hoedanigheid behouden. Het verschil in behandeling dat in de prejudiciële vraag in het geding is, berust bijgevolg op een objectief en relevant criterium.

B.6. De in het geding zijnde bepaling kan tot gevolg hebben dat de onderworpenen bijdragen zal moeten betalen waarvan het bedrag geenszins in verhouding staat tot de inkomsten die hij uit zijn nieuwe zelfstandige activiteit haalt, ongeacht of die in bijberoep dan wel in hoofdberoep wordt uitgeoefend, tijdens het jaar waarvoor de bijdragen verschuldigd zijn. Hieruit vloeit echter niet voort dat de maatregel, die erin bestaat, voor de berekening van de grondslag van de bijdragen, te beschouwen dat de voorheen verdiende inkomsten uit een vroegere zelfstandige activiteit deel uitmaken van de inkomsten van het jaar waarin zij worden belast, onevenredige gevolgen zou hebben die niet bestaanbaar zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Het stelsel voor de berekening van de sociale bijdragen van de zelfstandigen dat rekening houdt met de inkomsten die drie jaar vóór het beschouwde jaar zijn verworven, kan immers op elk ogenblik tijdens de uitoefening van de activiteit, wanneer de inkomsten afnemen tussen het jaar waarin die zijn verworven en het jaar waarin de bijdragen verschuldigd zijn, tevens een last met zich meebrengen die niet in verhouding staat met de inkomsten van het lopende jaar. Dat stelsel, dat bij artikel 11, § 2, derde lid, van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 is ingevoerd, is relevant ten aanzien van het doel om de sector grondig te rationaliseren en is aangepast aan de specifieke kenmerken van het statuut van de zelfstandigen, wier inkomsten kunnen variëren van het ene jaar tot het andere en pas na de vaststelling ervan door de belastingadministratie definitief bekend zijn. De wettelijke mechanismen zetten de zelfstandigen derhalve ertoe aan vooruitziend te zijn door de nodige reserves aan te leggen om de bijdragen met betrekking tot de gunstige jaren later te betalen. Hetzelfde geldt voor de wijze waarop de regularisaties worden berekend van de bijdragen die verschuldigd zijn voor de eerste drie jaren van de activiteit.

In die context is het niet strijdig met het gelijkheidsbeginsel dat alle inkomsten die de onderworpenen haalt uit de uitoefening van een zelfstandige activiteit de grondslag vormt voor de berekening van de verschuldigde bijdragen zolang hij de hoedanigheid van onderworpenen behoudt.

B.7.1. Het Hof merkt evenwel op dat, in het voor het verwijzende rechtscollege hangende geding, de bijdragen die verschuldigd zijn voor de volledige nieuwe zelfstandige

activiteit - namelijk negen kwartalen over drie verschillende kalenderjaren – zijn geregulariseerd op basis van een inkomstenbedrag dat de achterstallige erelonen omvat die de eiseres in 2001 heeft geïnd.

Uit de motieven van het vonnis waarmee het Hof wordt ondervraagd, blijkt immers dat de eiseres, na gedurende enkele jaren een zelfstandige activiteit in hoofdberoep te hebben uitgeoefend, gedurende twee kwartalen in 2000, het hele jaar 2001 en drie kwartalen in 2002, een zelfstandige activiteit in bijberoep heeft uitgeoefend. De bijdragen met betrekking tot die zelfstandige activiteit in bijberoep werden, met toepassing van artikel 41, §§ 2 en 4, van het koninklijk besluit van 19 december 1967 « houdende algemeen reglement in uitvoering van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen », geregulariseerd op basis van haar bedrijfsinkomsten van het jaar 2001, het enige jaar waarin de zelfstandige activiteit gedurende vier kwartalen werd uitgeoefend. Met toepassing van artikel 11, § 2, tweede lid, van het voormelde koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 werden de achterstallige erelonen met betrekking tot haar vroegere zelfstandige activiteit, die in 2001 werden geïnd, opgenomen in de inkomsten van dat jaar.

B.7.2. De gecombineerde toepassing van de in het geding zijnde bepaling en artikel 41, §§ 2 en 4, van het voormelde koninklijk besluit van 19 december 1967 heeft in dat geval tot gevolg dat het bedrag dat eenmaal als achterstallige erelonen is geïnd, tot grondslag dient voor de berekening van de regularisatie van de bijdragen die verschuldigd zijn voor de eerste drie volledige of gedeeltelijke jaren van de nieuwe zelfstandige activiteit, wat leidt tot een wanverhouding tussen het totaalbedrag van de inkomsten die gedurende die drie jaren daadwerkelijk werden geïnd, met inbegrip van de achterstallige erelonen, en het totaalbedrag van de voor die drie jaren verschuldigde sociale bijdragen.

B.8. De onevenredige gevolgen die de van toepassing zijnde regeling in het in B.7.2 omschreven geval kan hebben, vloeien niet voort uit de in het geding zijnde bepaling, maar uit de toepassing van artikel 41, §§ 2 en 4, van het koninklijk besluit van 19 december 1967 op de categorie van personen die achterstallige erelonen innen gedurende het jaar dat tot grondslag voor de berekening van de bijdragen dient. Het staat aan de verwijzende rechter en niet aan het Hof na te gaan of die reglementaire bepaling al dan niet buiten toepassing dient te worden gelaten op grond van artikel 159 van de Grondwet.

B.9. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 70 van de wet van 26 juni 1992 houdende sociale en diverse bepalingen, dat artikel 11 van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen wijzigt, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet in zoverre het « de onderworpene » beoogt.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989, op de openbare terechtzitting van 7 juni 2007.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Melchior